

Kikimora își caută pisică

Otilia Mantelers

Ilustrații de
Livia Coloji

Vrăjitoarea Luna era una dintre cele mai vestite vrăjitoare din ținut. Era o femeie bună, care făcea leacuri și licori cu care vindeca oamenii bolnavi. Însă pe cât de bună era la suflet, pe atât era de corectă și de severă. Nu exista o regulă în Marea Carte a Vrăjitoarelor pe care Luna să nu o respecte. Mai puțin cu fetița ei, micuța vrăjitoare Kikimora, cu care nu era atât de aspră. De bună seamă, Kikimora avea o magie aparte, doar a ei, cu care reușea să o înduplece pe mama să mai renunțe la reguli. Așa cum fac toți copiii cu părinții lor, știți și voi asta, nu? Și așa cum veți vedea și în povestea noastră. Însă, pe cât de mult reușea să o înduplece pe mama să fie mai puțin severă, pe atât de mult voia să învețe din tot ce știa ea și o admira pentru corectitudinea ei – doar așa putea să salveze un sat întreg, respectând regulile Marii Cărți!

Ca orice vrăjitoare, mama și fetița aveau în casă păianjeni care făceau coconi de aur, iar în curte broaște cu coroniță pe cap care cântau în locul cocoșului și le trezeau dimineața. Cu ele mai trăia și o bufniță care le păzea noaptea. În ultima vreme aveau mulți șoareci în podul lor cu licori fiindcă le murise pisica cea neagră, care își trăise toate cele nouă vieți, și nu avea cine să îi mai prindă. Mama și micuța vrăjitoare fuseseră tare triste și plânseseră șapte zile și șapte nopți după pisica mult-iubită.

Într-o zi, mama îi spuse fetei:

— Kikimora, trebuie să căutăm o pisică nouă. Nu putem fi vrăjitoare adevărate altfel, fiindcă nu ne mai ies lecurile și licorile atât de bune. Vreau să te duci la adăpostul de pisici și să vii înapoi cu o pisică neagră. Nu altă culoare. Să fie o pisică de vrăjitoare. Una curajoasă și aprigă.

— Bine, mama, spuse Kikimora cu bucurie în glas. Acum mă duc!

Kikimora plecă de acasă sărind într-un picior, entuziasmată la gândul că va avea din nou o pisicuță, pe care să o ia în brațe și să o iubească. Spre deosebire de mama, care voia pisica pentru ajutor în casă, fetița și-o dorea ca să o drăgălească. Așa sunt copiii. Lor nu le pasă ca un animaluș să fie folositor. Lor le pasă să fie drăgălaș. Știți și voi asta, nu-i așa?